

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 26.782 van 30 april 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 12 januari 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. CALLEWAERT, die loco advocaat E. SCHOUTEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. VERBEKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde zich een Russisch staatsburger, van Avaarse etnische origine, afkomstig uit Astrakhan, Russische Federatie.

U behoort tot de islamitische geloofsgemeenschap van Anguta ‘Ayub’ Omarov (O.V. 5.055.015), oorspronkelijk gevestigd in Astrakhan.

Regelmatig hielden de politiediensten identiteitscontroles in het gebedshuis van de gemeenschap.

Vanaf 1999 verergerden deze controlemaatregelen. Politiepersoneel uitte bedreigingen. Er werd ook een huiszoeking gehouden bij de leider Anguta Omarov. Op 7 februari 2000 werden de leider Anguta Omarov en uw neef (S. S.) aangevallen door onbekenden. Anguta Omarov werd hierbij verwond. Uw neef liet het leven. Anguta Omarov duikt na medische verzorging onder en verlaat later het land. De daders van deze aanval werden nooit gevat. U gaat ervan uit dat deze aanval in naam van de overheid werd gepleegd.

Vanaf 2000 begon de wijkagent regelmatige controlebezoeken te brengen aan uw officieel adres om aldus te verzekeren dat er daar enkel personen verbleven die er een verblijfsregistratie hebben.

In augustus 2001 verrichten vijf mannen in burger een huiszoeking in uw woning, op zoek naar wapens. Uiteindelijk werd er niets meegenomen.

In de herfst van 2001 werd er een grootschalige razzia gehouden in het gebedshuis van de geloofsgemeenschap, in een gezamenlijke actie van de politiediensten van Astrakhan en Dagestan.

In 2003 ondernam de Dienst ter Bestrijding van Economische Misdrijven een systematische controle van uw marktkraam. U vernam van de Belastingdienst dat deze controles ongeoorloofd waren vermits u in orde was met de belastingverplichtingen. U zag zich door deze controles genoodzaakt uw marktactiviteiten te staken.

In de lente van 2003 werd geloofsgenoot (A.) door onbekenden omgebracht in Toljatti. De daders werden nooit gevonden. (A.) had eerder bedreigingen ontvangen van de politie.

In de zomer van 2003 werd (M.-K. A.) (O.V. 5.687.321), de opvolger van Anguta Omarov na diens vlucht, gearresteerd. Bij een inval bij hem thuis hadden de politiediensten hem kogels toegestopt, waarna ze hem beschuldigden van verboden wapenbezit. Hij werd later veroordeeld voor dit misdrijf tot een gevangenisstraf.

Vervolgens werd uw broer, (A. M.) (O.V. 5.686.578) de nieuwe leider van de geloofsgemeenschap in Astrakhan. Vermits uw broer zijn officieel adres had op uw eigen adres, kwamen er vaker controles bij u.

In april 2004 werd geloofsgenoot Rashid opgepakt. Hem werd een granaat toegestopt. Nadat hij in voorhechtenis een hartaanval had geleden, werd hij vrijgelaten na het ondertekenen van een uitreisverbod. Hij werd later veroordeeld tot twee jaar opsluiting.

In de zomer van 2004 kwam een politieagent op uw adres eisen dat uw broer en u zich de volgende dag zouden melden op het politiebureau. U bent hierop niet ingegaan.

In augustus 2004 werd er door een vijftiental politieagenten een huiszoeking verricht op uw adres. Vervolgens werden uw echtgenote, (B. P.) (O.V. 5.830.979), en u meegevoerd naar het politiebureau voor verhoor. Uw echtgenote werd na enkele uren vrijgelaten, u zelf later die avond.

In september 2004 deden politieagenten opnieuw een inval in uw woning toen enkel de kinderen thuis waren. Ze forceerden de deur en verrichtten een huiszoeking. Uw zoon (M.) was toen dermate geschrokken dat hij sedertdien stottert.

In die periode werden opnieuw vier geloofsgenoten opgepakt nadat er hun wapens waren toegestopt. Zij werden later veroordeeld tot gevangenisstraffen van drie tot drie en een half jaar.

In die periode werd ook het gebedshuis van de geloofsgemeenschap gesloten. De autoriteiten beweerden dat er geen vergunning was voor dat gebedshuis.

In die periode annuleerde u uw adresregistratie in Astrakhan en bracht u ze over naar uw geboortedorp Kvanada, in de republiek Dagestan.

U zelf verbleef, omwille van de spanningen in Astrakhan, enkele maanden in Dagestan, deels in Khasav Yurt, deels in Makhachkala.

In november 2004 keerde u naar Astrakhan terug en begon er met de verkoop van uw huizen. U verkocht eerst uw eigen oorspronkelijke verblijfsadres en trok vervolgens in in het huis van uw broer, die intussen zelf het land was ontvlucht. Na de verkoop van het huis van uw broer trok u in in het huis van uw dochter uit een eerder huwelijk. Deze dochter, (M. S.) (O.V. 5.758.415), was intussen ook de Russische Federatie ontvlucht omwille van de vervolging van de leden van uw geloofsgemeenschap.

In juni 2005 keerde uw broer (A.) naar Astrakhan terug, dit nadat de Belgische asiendiensten zijn asielaanvraag hadden willen laten overnemen door de Poolse asielinstanties, waar uw broer eerder asiel had aangevraagd. Uw broer en u trokken daarop met beide gezinnen naar Makhachkala, republiek Dagestan. U volgde in die periode een rijcursus om een bijkomende categorie te ontvangen op uw rijbewijs.

In augustus 2005 keerde u met uw gezin naar Astrakhan terug.

U zelf reisde na enkele dagen door naar Moskou om de vlucht naar België te organiseren.

In oktober 2005 ging u uw gezin halen in Astrakhan.

Enkele dagen later verliet u met uw gezin de Russische Federatie.

Op 24 oktober 2005 kwam u met uw gezin aan in België, waar u diezelfde dag nog de vluchtelingenstatus aanvraagde bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielmotieven legde u volgende documenten neer: fotokopieën uit de binnenlandse paspoorten van uw zoon, echtgenote en u zelf, een fotokopie van de

geboorteakte van uw dochter, een fotokopie van uw huwelijksakte, een fotokopie van de overlijdensakte van uw neef, twee Belgische medische attesten.

U toonde ook een Belgisch rijbewijs ten bewijze dat u intussen uw Russisch rijbewijs heeft laten overkomen uit de Russische Federatie en heeft ingeleverd voor het getoonde Belgische rijbewijs. U heeft het Russisch rijbewijs niet voorgelegd aan de Belgische asielinstanties.

U beschikte voorheen over een Russisch internationaal paspoort maar u verklaarde dat de reisorganisator u dit heeft ontnomen."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

2. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van de kandidaat-vluchteling te beoordelen.

De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Uit recente informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat moslims die door de Russische autoriteiten als niet-traditionele moslims worden beschouwd, in sommige gevallen slachtoffer kunnen worden van vervolging.

Uit dezelfde informatie blijkt dat de geloofsgemeenschap van Ayub Omarov door de autoriteiten in het oog wordt gehouden, maar nergens blijkt dat deze gemeenschap de laatste jaren als gemeenschap daadwerkelijk het slachtoffer is van vervolging door de autoriteiten.

In hoeverre een individueel lid van deze gemeenschap slachtoffer zou zijn van vervolging, dient dan ook individueel beoordeeld te worden.

Wat uw persoonlijke asielmotieven betreft, werden vaststellingen gedaan die niet langer toelaten in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade vast te stellen.

Zo dient allereerst erop te worden gewezen dat u tot op heden geen enkel origineel bewijsstuk met betrekking tot uw identiteit of asielproblemen heeft voorgelegd aan de Belgische asieldiensten.

U had aanvankelijk ter gelegenheid van het asielgehoor dd.9.11.2005 door de Dienst Vreemdelingenzaken faxkopieën van telkens vier bladzijden uit de binnenlandse paspoorten van uw zoon, uw echtgenote en u zelf voorgelegd, verder een faxkopie van de geboorteakte van uw dochter. In het eerste gehoor door het CGVS verklaarde u dat de documenten waarvan u faxkopieën aan de Belgische asieldiensten had bezorgd, zich in Moskou bevonden. Later heeft u nog faxkopieën van uw huwelijksakte en een overlijdensakte van uw neef aan het administratief dossier toegevoegd. De door u reeds in het eerste gehoor door het CGVS (dd. 06.01.2006) opgeworpen problemen om originele documenten naar België te laten overkomen, bleken toen reeds niet onoverkomelijk (CGVS eerste gehoor, p. 3-4).

U had toen alvast geen antwoord op de vraag of het dan niet mogelijk zou zijn om deze documenten bijvoorbeeld via exprepost te laten overkomen uit uw herkomstland.

Echter blijkt dat u op het moment van het tweede gehoor door het CGVS (dd. 12.12.2008) geen enkele poging heeft ondernomen om behalve uw Russisch rijbewijs andere bewijsstukken te doen overkomen, laat staan de mogelijkheid te onderzoeken om de andere documenten naar België te laten overbrengen via exprespost of anderszins.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet eens heeft nagevraagd op welk familieadres de binnenlandse Russische paspoorten zich momenteel bevinden (CGVS tweede gehoor, p. 4). De verklaarde onmogelijkheid om originele bewijsstukken naar België te laten overbrengen, is des te minder geloofwaardig gezien uw verklaring dat u intussen wel uw Russisch rijbewijs naar België heeft laten overkomen.

Bijkomend zij erop gewezen dat luidens uw verklaringen u ooit in het bezit was van een bewijs van vervolging: u verklaarde dat er een proces-verbaal van een huiszoeking bestond, maar dat u dit voor uw vlucht naar België verscheurd heeft en weggegooid heeft (CGVS tweede gehoor, p. 5).

Daarenboven werd vastgesteld dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over uw vlucht naar België.

Er kan met name geen geloof worden gehecht aan het verklaarde klandestiene karakter van uw reis naar België en bijgevolg ook niet aan het door u verklaarde onvermogen om enig internationaal paspoort voor te leggen aan de Belgische asielinstanties.

Immers, wat het verloop van de eigenlijke reis betreft, wist u vrijwel niets, hetgeen niet geloofwaardig kan worden genoemd. Zo wist u niet door welke landen u bent gereisd (CGVS tweede gehoor, p. 6). U herinnerde zich niet één stad die u onderweg zou zijn gepasseerd (CGVS tweede gehoor, p. 6). Evenmin wist u waar u de Europese Unie was binnengekomen (CGVS tweede gehoor, p. 6).

Dergelijk gebrek aan kennis aangaande de reis is op zich reeds ongeloofwaardig. Des te meer gezien uw verklaring dat u vrijwel steeds over snelwegen heeft gereisd (CGVS tweede gehoor, p. 6) en er bijgevolg dient te worden aangenomen dat er onderweg een zekere mate van verkeersborden met duidelijk leesbare indicaties van localiteiten en landsgrenzen voorzien waren, die u minstens voor de landen waar het cyrillisch schrift wordt gehanteerd, probleemloos had kunnen lezen.

Bovendien had u er hoegenaamd geen verklaring voor hoe u de Europese Unie bent binnengeraakt.

U verklaarde dat de passeur de reispassen aan de chauffeur had gegeven maar heeft nooit gezien dat deze paspoorten aan boord van de personenauto waren, waarmee u naar België werd gebracht (CGVS tweede gehoor, p.6). U verklaarde dat deze reispassen geen visums hadden toen hij ze aan de passeur gaf maar weet niet of er nadien nog visums in zijn geplaatst (CGVS tweede gehoor, p. 6). U heeft er ook geen idee van of er valse documenten zouden zijn gebruikt voor de reis (CGVS tweede gehoor, p. 6). U stelde ook dat er geen afspraak met de chauffeur was gemaakt wat u zou zeggen of doen in het geval van een persoonlijke identiteitscontrole onderweg (CGVS tweede gehoor, p. 6). U verklaarde onderweg geen enkele grenscontrolepost te hebben gezien. U stelde zelfs dat de personenauto waarmee u reisde onderweg enkel op initiatief van de chauffeur was gestopt, bijvoorbeeld om te tanken. De auto zou nooit zijn gestopt omdat het hiertoe werd verplicht door een of andere controledienst van een overheid onderweg (CGVS tweede gehoor, p. 7). Dergelijke voorstelling van zaken aangaande uw reis naar België is niet geloofwaardig.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd, blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen; en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u geheel in het ongewisse zou zijn over de reisdocumenten die voor u zouden zijn voorzien, of dat er aangaande de eventualiteit van dergelijke individuele controle geen afspraken zijn gemaakt met de chauffeur.

Toen u in het tweede gehoor door het CGVS werd geconfronteerd met de mogelijkheid van strenge identiteitscontroles bij de inreis in de Europese Unie (CGVS tweede gehoor, p. 7), had u er geen verklaring voor hoe u dan wel de Europese Unie zou zijn binnengeraakt. Verder stelde u dat het u was opgedragen om onderweg niet rond te kijken. Zelfs indien zulks u daadwerkelijk zou zijn opgedragen, blijft evenzeer onaannemelijk dat u gedurende

een autorit van twee etmalen (CGVS tweede gehoor, p. 8), vrijwel niets heeft gezien vanuit de personenwagen waarin u verklaarde te hebben gereisd.

U voegde nog toe dat u bij momenten geslapen heeft, en op zulk moment niets kon hebben waargenomen.

Daarop dient te worden gerepliceerd dat het evenmin aannemelijk is dat het hele gezin tegelijk in een dermate diepe slaap zou zijn gevallen dat niemand ook maar iets zou merken van een grenscontrole met de bijhorende woordenwisseling met de grenswacht, het openen van een portier of portierraam dan wel dat de chauffeur zou hebben moeten uitstappen uit het voertuig.

Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe te oordelen dat de verklaarde klandestiene inreis in Europa zonder dat u persoonlijk enig reisdocument in bezit had, niet geloofwaardig is.

Dienaangaande zij benadrukt dat het feit dat u een internationaal paspoort verbergt, kan betekenen dat u een veilig verblijf in de Russische federatie of elders wil verborgen houden. Aldus dient zwaar te worden getild aan deze vaststelling van ongeloofwaardigheid.

Bevestiging van de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door u verklaarde klandestiene inreis werd ook gevonden in het feit dat u nauwelijks enig besef lijkt te hebben van het precaire karakter van een klandestiene inreis en de mogelijke gevolgen hiervan voor uw persoonlijke veiligheid indien er onderweg iets niet volgens plan zou verlopen. Alvast blijkt uit uw verklaringen dat het u niet eens duidelijk is waarom u klandestien diende te reizen (CGVS tweede gehoor, p. 9).

U stelde dat er risico's zijn verbonden aan een reguliere inreis in Europa gezien u daarvoor een visum zou nodig hebben. Wanneer u echter verder werd bevraagd naar de aard van dit risico, stelde u enkel dat de kans bestaat dat zulk visum wordt geweigerd door het reisagentschap (CGVS tweede gehoor, p. 9-10).

Dergelijk risico weegt echter niet op tegen de aan een klandestiene reis verbonden risico's. Dat aan zulke klandestiene reis risico's zijn verbonden, diende u nochtans te weten, en wel gezien u ervan op de hoogte was dat de eerste vlucht van uw broer (A.) naar België mislukt was, omdat die toentertijd niet beschikte over geschikte reistitels om de Europese Unie binnen te komen via Polen (CGVS tweede gehoor, p. 7).

In het algemeen had u er ook geen idee van wat er met u zou gebeuren indien u onderweg naar België wel degelijk zou zijn tegengehouden door een controledienst van een overheid onderweg (CGVS tweede gehoor, p. 7).

Gezien de verklaarde vrees jegens de Russische autoriteiten en het persoonlijk belang voor u in het welslagen van uw onderneming om te ontsnappen aan de greep van dergelijke instanties middels een vlucht naar West-Europa, kan weinig geloof worden gehecht aan dergelijke verklaringen aangaande de aan een klandestiene inreis verbonden veiligheidsrisico's.

Daarenboven werden er in uw verklaringen vaststellingen gedaan inzake uw gedragswijze die de aannemelijkheid van de verklaarde vervolgingsvrees in het gedrang brengen.

Zo werd vastgesteld dat u drie kwart jaar voor uw definitieve vlucht uit de Russische Federatie nog een buitenlandse reis heeft gemaakt, waarna u bent teruggekeerd naar de Russische Federatie. U verklaarde immers dat u eind 2004, begin 2005, op pelgrimstocht naar Mekka bent gegaan. U had daartoe uw reispaspoort bezorgd aan het aan het bestuursorgaan van de officiële moslimgemeenschap in Dagestan verbonden reisbureau.

U verklaarde trouwens geen problemen te hebben gehad met de Russische of Dagestaanse autoriteiten bij de paspoortcontrole bij uitreis of inreis per vliegtuig (CGVS tweede gehoor, p. 9).

Hier dient erop te worden gewezen dat alle ernstige vervolgingsfeiten nochtans plaatsgehad hebben voor deze buitenlandse reis: een huiszoeking in 2001, noodgedwongen sluiting van marktkraam in 2003, twee huiszoekingen in 2004 met één maal een meevoering samen met de echtgenote naar het politiebureau voor verhoor.

Ook verwees u in het kader van uw vervolgingsvrees naar de arrestaties van verschillende geloofsgenoten in 2003 en 2004.

Uit uw verklaringen blijkt zelfs dat u eind 2004, luidens uw verklaringen uit veiligheidsoverwegingen, uw adresregistratie in Astrakhan heeft laten schrappen en overplaatsen naar uw ouderlijk adres in Dagestan, dit om de autoriteiten niet langer

aanleiding te geven om invallen of huiszoeken te organiseren op uw verblijfsadres in Astrakhan.

Gezien deze voorstelling van zaken is het des te opmerkelijker dat u eind 2004, aanvang 2005 een legale buitenlandse reis heeft gemaakt, met gebruikmaking van de benodigde reistitels, en enkele weken later op dezelfde wijze de terugreis heeft ondernomen naar uw herkomstland welke autoriteiten u nochtans verklaart te vrezen.

Deze vaststelling doet dan ook afbreuk aan de verklaarde ernst van uw vrees jegens deze autoriteiten.

Verdere bevestiging van het vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid van de verklaarde ernstige vrees wordt gevonden in de vaststelling dat u zich voor de autoriteiten van Astrakhan trachtte te verbergen door een heenkomen te zoeken op adressen van verwanten die evengoed reeds werden vervolgd door diezelfde autoriteiten en om die reden zelfs zich genoodzaakt hadden gezien het land te verlaten: meer bepaald blijkt uit uw verklaringen dat u, na de schrapping in september 2004 van uw adresregistratie in Astrakhan, in november 2004 uw woning had verkocht en was ingetrokken in de woning van uw broer (A. M.), die het land kort voordien ontvlucht was, en tot dan de vervangende leider van de geloofsgemeenschap van Anguta Omarov in Astrakhan was geweest. U verklaarde zelfs dat de wijkagent effectief in de periode van uw verblijf aldaar naar dit adres is gekomen om navraag te doen naar uw broer (CGVS tweede gehoor, p. 11, 12).

In mei 2005 verkocht u ook dit huis, dat als eigendom van uw echtgenote stond geregistreerd, en trok u in op het adres van uw dochter uit een eerder huwelijk, (S. M.) (OV 5.758.415, asielaanvraag op 19.05.2005). Deze dochter had kort voordien ook het land verlaten omwille van vervolgingsproblemen met betrekking tot haar betrokkenheid in dezelfde geloofsgemeenschap.

De vaststelling dat u een veilig heenkomen heeft gezocht op adressen van personen die tot voor kort zelf geviséerd werden door de autoriteiten, dient daarom te worden aanzien als een verdere blijk van een gebrek aan geloofwaardigheid van de verklaarde ernstige vervolgingsvrees jegens de Russische autoriteiten.

Tenslotte dient het in het kader van de appreciatie van de door u verklaarde vervolgingsvrees opmerkelijk te worden genoemd dat u, na de terugkeer naar Rusland van uw broer (A.) in juni 2005, samen met hem naar Makhachkala bent getrokken en er nog twee maanden heeft verbleven (CGVS tweede gehoor, p. 12; eerste gehoor, p. 11).

Meer nog, u verklaarde dat u er een autorijcursus heeft gevolgd en vervolgens een bijkomende voertuigenkategorie heeft laten toevoegen aan uw Russisch rijbewijs.

U verklaarde dat u zulks heeft gedaan omdat u tijd te besteden had (CGVS tweede gehoor, p. 13).

Dergelijke gedragswijze wijst evenmin op een nadrukkelijke zorg om niet onder de aandacht van de autoriteiten te komen dan wel deze autoriteiten te ontlopen uit enige vrees voor vervolging.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er in uw hoofde geen aannemelijke vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u neergelegde documenten (binnenlandse paspoorten, geboorteakte, huwelijksakte, overlijdensakte, medische attesten) vermogen niet hetgeen hierboven werd uiteengezet te weerleggen.

De binnenlandse paspoorten, de geboorteakte en de huwelijksakte bevatten enkel persoonlijke identiteitsgegevens, die niet worden in twijfel getrokken in bovenstaande vaststellingen. Bijkomend dient te worden opgemerkt dat, gezien deze documenten enkel in faxkopie werden voorgelegd, de authenticiteit van deze documenten niet kon worden geverifieerd.

De overlijdensakte getuigt het overlijden van uw neef, (S. S.), op 7 februari 2000. U wees zelf (CGVS tweede gehoor, p. 3) op het feit dat op deze akte de oorzaak van het overlijden niet staat vermeld. U stelde dat dit te wijten is aan het feit dat de autoriteiten zelf schuld hebben aan het overlijden van uw neef. Dergelijke vaststelling kan echter niet uit het document als dusdanig worden opgemaakt. Het document bevat alleszins geen voorgedrukte rubriek voor de oorzaak van het overlijden, die oningevuld zou zijn gelaten. Bijgevolg vermag dit

document niets aan bovenstaande vaststellingen betreffende uw asielverklaringen, te beïnvloeden. Daarbij komt dat ook van dit document de authenticiteit niet kon worden geverifieerd gezien u enkel een faxkopie ervan heeft neergelegd.

Het Belgisch rijbewijs legde u neer ten bewijze dat u uw Russisch rijbewijs in België had ontvangen en intussen heeft ingeruild voor dit Belgisch rijbewijs. U heeft het Russisch rijbewijs echter nooit getoond aan de Belgische asieldiensten. Alleszins staan er op een Russisch rijbewijs enkel persoonlijke identiteitsgegevens. Bijgevolg kan in zulk document geen informatie gevonden worden die bovenstaande vaststellingen aangaande de verklaarde asielproblemen vermag te beïnvloeden.

De medische attesten melden enkel de vaststelling dat uw zoon een stotterprobleem heeft maar laten zich hoegenaamd niet uit over de eventuele oorzaak van dit probleem."

4.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 12 januari 2009 een schending aan van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Hij stelt dat de leden van de gemeenschap van Ayub Omarov wel degelijk worden vervolgd door de Russische autoriteiten, omdat ze, wegens hun orthodoxe visie op de Islam, met name het Salafisme, worden geassocieerd met de Tsjetsjeense verzetsbeweging.

Hij staakt zijn bewering met een aantal stukken.

Hij benadrukt, onder verwijzing naar de UNHCR-Proceduregids, dat de leden van de gemeenschap van Ayub Omarov dan ook een sociale groep uitmaken, waarvan alle leden worden vervolgd binnen de Russische Federatie omwille van hun religieuze opvatting.

Hij meent dat dit ook blijkt uit het feit dat de Commissaris-generaal reeds meerdere leden van de gemeenschap van Ayub Omarov heeft erkend als vluchteling. Hij voegt in dit verband een aantal attesten toe aan zijn verzoekschrift.

Hij is van mening dat de Commissaris-generaal de informatie waarover hij beschikt met betrekking tot zijn gemeenschap, bovendien selectief toepast. Hij benadrukt dat de betrokken informatie de nood onderstreept aan een recent onderzoek en stelt dat binnen de Russische Federatie een tendens bestaat om niet-traditionele moslims te vervolgen door hen valselijk te beschuldigen.

Verzoeker wijst er op dat een aantal familieleden van hem, te weten zijn twee broers, zijn zus, zijn dochter en zijn ex-vrouw, in België erkend werden als vluchteling, en zijn neef werd vermoord. Hij voegt in dit verband een aantal attesten toe aan zijn verzoekschrift. Hij meent dat dit aantoonde dat hij persoonlijk ook problemen heeft gekend in Rusland. Hij verwijst hiertoe naar de UNHCR-Proceduregids en rechtspraak van de voormalige Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen. Hij stelt dat zijn familie ook kan aanzien worden als een sociale groep in de zin van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoeker vervolgt dat de Commissaris-generaal door zijn onderzoek naar de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas, de belangrijkste vraag, met name of hij moet worden erkend als vluchteling, niet beantwoordt. Hij verwijst hiertoe naar rechtspraak van de voormalige Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen en van de Raad.

Hij laat gelden dat hem nooit terdege is gewezen op het belang voor hem om zijn origineel binnenlands paspoort voor te leggen. Hij stelt dat dit verklaart waarom hij nooit heeft gevraagd het op te sturen, aangezien hij niemand nodeloos in gevaar wou brengen. Hij stelt dat hij het nu echter heeft opgevraagd, en het in zijn bezit heeft.

Hij verklaart dat hij het proces-verbaal van huiszoeking dat hij in bezit had, heeft vernietigd, om te vermijden verdere problemen te ondervinden. Hij voegt hier aan toe dat hij toen niet wist dat dit stuk van belang kon zijn voor zijn asielaanvraag.

Hij stelt dat er geen twijfel kan rijzen over het feit dat hem geen visum werd afgeleverd. Hij geeft aan dat de Commissaris-generaal immers de mogelijkheid heeft om hierover navraag te doen, en hij wat hem betreft hierover geen informatie verschaft. Hij herhaalt dat hij op clandestiene wijze naar België is gereisd, met de hulp van een passeur. Hij stelt dat zijn al

dan niet beseft van de gevaren verbonden aan een dergelijke reis van geen belang is, aangezien het gevaar dat hij liep in Rusland hoe dan ook te groot was. Hij geeft aan dat in België jaarlijks 1620 asielaanvragen worden ingediend door personen afkomstig van de Russische Federatie, hetgeen volgens hem het bewijs levert van het feit dat de buitengrenzen van de Europese Unie niet zo hermetisch gesloten zijn als de Commissaris-generaal wil doen geloven.

Hij verklaart zijn gebrekkige kennis over zijn reisweg door het feit dat hij er geen aandacht voor had, aangezien zijn belangrijkste bekommernissen zijn familie waren en zijn komst naar België.

Hij benadrukt het feit dat hij niet officieel wordt vervolgd door de autoriteiten van zijn land van herkomst, ten bewijze waarvan hem naar zijn verklaringen nooit enig officieel document werd overhandigd wanneer hij werd aangehouden, zodat er voor hem dan ook geen enkel probleem was om van Rusland naar Mekka te reizen en terug, en een autocursus te volgen. Hij merkt op dat de reis naar Mekka voor hem bovendien meer van belang was dan zijn leven.

Hij verklaart dat hij geen andere keuze had dan in de woningen van gevluchte familieleden te gaan wonen. Hij onderstreept echter dat hij er niet gedomicilieerd was en er ook niet gedurende lange periodes verbleef.

In acht genomen wat voorafgaat, stelt verzoeker dat de bestreden beslissing de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980, schendt, en dat hij dient te worden erkend als vluchteling.

4.2. De Raad leest in informatie door de Commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, en begin 2008 bekomen bij verschillende experts in het land van herkomst (zie administratief dossier, stuk 32), dat de geloofsgemeenschap van Angouta (Ayub) Omarov als groep, door de Russische autoriteiten niet zozeer wordt lastiggevallen maar enkel in het oog gehouden en gecontroleerd.

Verzoeker slaagt niet in het bewijs van het tegendeel.

De stukken gevoegd bij zijn verzoekschrift en waarvan de vertaling luidt: "Politie en justitie van de regio Astrachan...", "Openbaar Ministerie van de Oblast Astrachan – officiële website", "topstudenten uit Astrachan...", "Kladschrift", "Maakt u geen zorgen", "Andere rechtszaken..." bevatten geen enkele informatie over vervolging als groep, van de geloofsgemeenschap van Ayub Omarov.

Het uitgangspunt van de bestreden beslissing dat *"In hoeverre een individueel lid van deze gemeenschap het slachtoffer zou zijn van vervolging, dient dan ook individueel beoordeeld te worden"* is dan ook het juiste.

Iedere asielaanvraag moet immers afzonderlijk worden onderzocht, rekening houdend met de concrete omstandigheden van de zaak (RVS 27 februari 2001, nr. 93.571).

Het feit dat familieleden van verzoeker als vluchteling erkend zijn in België, kan dan ook geenszins op zich het bewijs uitmaken dat verzoeker persoonlijk vervolgd werd in zijn land van herkomst.

Verzoeker legt ter staving van de moord op zijn beweerde neef -verzoeker staft deze familieband niet- bovendien slechts een kopie neer van een overlijdensakte (zie administratief dossier, stuk 31, zevende document) zonder opgave van de oorzaak van overlijden, waaraan geen bewijswaarde kan worden gehecht wegens het gemak waarmee kopieën te vervalsen zijn door knip- en plakwerk.

Verzoeker verklaart in zijn land van herkomst problemen te hebben gekend met de autoriteiten, meer bepaald *"de agenten van de FSB, van de 6de afdeling en de wijkagent"* wegens zijn lidmaatschap van de geloofsgemeenschap van Angouta (Ayub) Omarov. Hij verklaart dat hij werd aangehouden in het gebedshuis van zijn gemeenschap, dat hij werd

meegenomen vanuit zijn thuisadres, dat zijn huis werd doorzocht, en dat hij thuis en op zijn werk permanent werd gecontroleerd. (zie verhoorverslag van 9 november 2005, nr. 41).

De Raad stelt vast dat verzoeker van deze problemen echter geen enkel begin van bewijs bijbrengt. Verzoeker verklaarde nochtans over dergelijke bewijzen te hebben beschikt. Inderdaad blijkt uit de verklaringen van verzoeker dat de autoriteiten na de beweerde huiszoeking van augustus 2001 hem een proces-verbaal overhandigden bevattende het resultaat van de operatie (zie verhoorverslag van 12 december 2008, p. 5; zie ook verhoorverslag van 12 december 2008 echtgenote, p. 4).

Verzoeker verklaarde echter, in tegenstelling tot wat hij beweert in zijn verzoekschrift, dat hij dit document vernietigde niet om problemen te vermijden maar omdat *"Ik dacht dat het overbodig was"* aangezien *"ze zetten geen stempels en zo voort"* (zie verhoorverslag van 12 december 2008, p. 5).

Deze uitleg van verzoeker wordt niet aangenomen door de Raad, aangezien dit proces-verbaal als inhoud moet hebben gehad dat tijdens de betrokken huiszoeking bij verzoeker niets bezwarends werd gevonden.

Naast dit proces-verbaal van huiszoeking verklaarde verzoeker dat ook de wijkagent bij zijn talrijke controlebezoeken een proces-verbaal opmaakte (zie verhoorverslag van 6 januari 2006, p. 6) en dat een *"arrestatie is meestal met papieren en zo"* (zie verhoorverslag van 6 januari 2006, p. 8).

Herhaalt wordt dat de bewijslast in de eerste plaats op de asielzoeker zelf rust. Door in gebreke te blijven zijn asielrelaas te staven met bewijselementen, hoewel hij er over beschikt zou hebben, zet verzoeker de geloofwaardigheid van zijn problemen op de helling.

Verzoeker blijft niet alleen in gebreke zijn asielrelaas te staven; hij legt ook geen originele identiteitsdocumenten voor.

Herhaald wordt dat aan kopieën geen bewijswaarde wordt verleend gezien het gemak waarmee deze te vervalsen zijn.

In hoofde van verzoeker wordt bovendien een manifest gebrek aan medewerking vastgesteld met betrekking tot deze identiteitsdocumenten.

Terwijl verzoeker reeds bij de aanvang van zijn verhoor van 9 november 2005 bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd gewezen op de noodzaak om alle bewijselementen waarover hij beschikt te laten overbrengen (zie betrokken verhoorverslag, p. 1), en hem tijdens zijn eerste verhoor van 6 januari 2006 op het Commissariaat-generaal -tijdens het welke hij niettegenstaande de aanwijzingen tijdens zijn vorig verhoor verklaarde dat *"Ik wist niet dat het belangrijk is dat ik docs zou tonen"*- uitdrukkelijk werd gevraagd naar de mogelijkheid om zijn identiteitsdocumenten waar onder zijn binnenlands paspoort naar België te laten verzenden, waarop hij antwoordde dat *"Ik kan het navragen"* (zie betrokken verhoorverslag, p. 4), blijkt uit het verslag van zijn tweede verhoor van 12 december 2008 op het Commissariaat-generaal (zie p. 2-3) dat hij daartoe geen enkele poging heeft ondernomen, en zich zelfs niet heeft geïnformeerd naar de plaats waar zijn binnenlands paspoort zich zou bevinden. In zijn verzoekschrift verklaart verzoeker dan dat hij zijn binnenlands paspoort in bezit heeft, maar laat hij toch nog na het aan de Raad voor te leggen.

Een dergelijk gedrag is niet verenigbaar met zijn beweerde vrees voor vervolging.

Wat verzoekers reisweg betreft, herhaalt de Raad dat de bewijslast in de eerste plaats bij de asielzoeker rust en dat het niet de taak is van de Commissaris-generaal om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692, X). De Raad merkt op dat zelfs indien verzoekers enige zorgen tijdens zijn reis naar België zijn familie en zijn aankomst in België waren, het ongeloofwaardig is dat verzoeker vrijwel niets zou hebben opgemerkt tijdens de betrokken reis per auto, die minstens twee etmalen heeft geduurd (zie verhoorverslag van 12 december 2008, p. 5-10).

Verzoekers verklaring dat hij met een personenwagen over secundaire wegen naar België zou zijn gereden, waarbij de auto nooit zou zijn moeten stoppen voor controle, zoals hij beweert (zie verhoorverslag van 12 december 2008, p. 5-10), is eveneens ongeloofwaardig in het licht van de realiteit van de Schengen-zone.

De Commissaris-generaal leidt uit deze gegevens terecht af dat verzoekers clandestiene reis naar België niet geloofwaardig is, waaruit volgt dat verzoeker aldus in bezit moet zijn geweest van een internationaal paspoort, voorzien van een visum. Dit besluit ook levert een negatieve indicatie op voor zijn beweerde vrees voor vervolging voor de Russische autoriteiten.

De ongeloofwaardigheid van verzoekers aangevoerde vervolging door de autoriteiten van zijn land van herkomst, waar onder de Russische Staatsveiligheid, blijkt, zoals de bestreden beslissing terecht stelt, eveneens uit het feit dat verzoeker, op het ogenblik dat hij naar zijn verklaringen ernstig vervolgd werd, een legale buitenlandse reis kon maken, waarbij hij de Russische Federatie zonder problemen kon in- en uitreizen (zie verhoorverslag van 12 december 2008, p. 8-9). In tegenstelling tot wat verzoeker beweert in zijn verzoekschrift, (zie p. 10), verklaarde verzoeker tijdens zijn verhoren op het Commissariaat-generaal bovendien dat hem wél documenten werden overhandigd door de autoriteiten. Hij verklaarde zelfs dat een *“arrestatie is meestal met papieren en zo”* (zie infra). Verzoekers verklaring dat hij “niet officieel” werd vervolgd door de autoriteiten vindt aldus geen steun in het administratief dossier.

De bestreden beslissing stelt daarnaast eveneens terecht dat de geloofwaardigheid van verzoekers vrees voor vervolging ook ondermijnd wordt door de vaststelling dat verzoeker besloot tijdens het jaar voorafgaand aan zijn vertrek uit zijn land van herkomst, te verblijven in de woningen van verwanten die naar zijn verklaringen evengoed vervolgd waren geweest door dezelfde autoriteiten als diegene die hem achternazaten.

Verzoeker verklaarde immers dat hij voorafgaand aan zijn besluit, een aantal maanden in Dagestan verbleef, waar hij familie heeft, en dit blijkbaar probleemloos, aangezien hij er zonder enig probleem zijn binnenlands paspoort heeft kunnen omruilen bij de autoriteiten (zie verhoorverslag van 6 januari 2006, p. 9-11; zie verhoorverslag van 12 december 2008, p. 14). Niettegenstaande dit probleemloos bestaan, koos verzoeker er niet voor om zijn familie te laten overkomen naar Dagestan, maar keerde hij terug naar Astrakhan, de plaats waar hij naar zijn verklaringen vervolgd werd. Een dergelijk gedrag is ook niet verenigbaar met een gegronde vrees voor vervolging.

Meer nog, na zijn terugkeer naar Astrakhan, en de terugkeer van zijn broer, naar zijn verklaringen voormalig leider van de geloofsgemeenschap, vanuit België, besloot verzoeker om zijn broer samen met zijn gezin achterna te gaan, naar familie in Dagestan, meer bepaald Machatskala.

Hij verklaarde dat *“ik wilde even bij mijn broer zijn, wat praten”* (zie verhoorverslag van 6 januari 2006, p. 11) en dat hij naar Machatskala vertrok *“omdat ik daar ooit gestudeerd en gewerkt en gewoond heb. Ik heb er ook vrienden. Een nicht 3de graad van mijn vrouw heeft er een huis. Ze zei al lang dat we mochten komen.”* en dat *“De sfeer is er goed, de zee ook”* (zie verhoorverslag van 6 januari 2006, p. 11).

Deze verklaringen van verzoeker vormen een herhaling van zijn verklaringen afgelegd tijdens zijn verhoor van 9 november 2005 (zie verhoorverslag, p. 18), dat hij naar Machatskala ging *“om twee redenen: in Machatsjkala was het veiliger, omdat ze mij daar niet kenden, en het huis van mijn schoonfamilie ligt aan de zee. De documenten worden in Machatsjkala op straat ook gecontroleerd door de politie, maar dat verliep zonder problemen.”*

Verzoeker verklaarde in die zin ook dat hij in Machatskala probleemloos een rijcursus volgde en een bijkomende voertuigencategorie liet toevoegen aan zijn Russisch rijbewijs omdat *“ik had vrije tijd”* (zie verhoorverslag van 12 december 2008, p. 13).

Ook hier wisselde verzoeker zijn naar zijn verklaringen probleemloos bestaan in Machatskala, voor een verblijf in Astrakhan, de plaats waar hij naar zijn verklaringen vervolgd werd.

Verzoeker verklaarde deze terugkeer door te stellen dat *“indien we ons zouden willen vestigen in Machatskala zouden wij ons moeten laten registreren. Hierdoor zouden onze gegevens bekend geraken”* (zie verhoorverslag van 9 november 2005, p. 18).

Deze uitleg kan niet worden aangenomen, aangezien verzoeker verklaarde dat zijn broer zich er wel registreerde, en geen melding maakte van problemen van zijn broer in Machatskala (zie verhoorverslag van 12 december 2008, p. 13). Verzoeker verklaarde daarnaast nog dat *“je kan ook niet altijd bij familie blijven wonen”* (zie verhoorverslag van 12 december 2008, p. 14), hetgeen als uitleg eveneens niet kan worden aangenomen.

Deze handelwijze van verzoeker gaat ook in tegen de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

In acht genomen wat voorafgaat, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij een vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

4.3. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, met name de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft, in casu is bereikt.

5. De Raad stelt vast dat verzoeker niet vraagt om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

De Raad beschikt zelf over geen gegevens die de toekenning van deze status zouden rechtvaardigen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 30 april 2009 door:

dhr. M. BONTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
----------------	--

dhr. P. BREYNE,	toegevoegd griffier.
-----------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

P. BREYNE.

M. BONTE.